

Sygn. akt VIII *Pa* 74/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Maria Pierzycka-Paják (spr.)
Sędziowie:	SSO Maria Gawlik SSR del. Joanna Smycz
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 28 sierpnia 2014r. w Gliwicach

sprawy z powództwa S. S. (S.)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w K. - Oddział Zakład (...) w B.

o odsetki

na skutek apelacji powoda

od wyroku częściowego Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 20 stycznia 2014 r. **sygn. akt** VI P 393/13

oddala apelację.

(-) SSR (del.) Joanna Smycz (-) SSO Maria Pierzycka-Paják (spr.) (-) SSO Maria Gawlik

Sędzia Przewodniczący Sędzia

UZASADNIENIE

Powód S. S. wystąpił przeciwko pozwanej (...) Spółce Akcyjnej w K. Oddział Zakład (...) w B. o zapłatę odsetek ustawowych od kwoty renty wyrównawczej, wskazując, że wbrew jego woli nie zostały one ugodzone w treści zawartej między stronami ugody sądowej (zawartej przed Sądem Rejonowym w Gliwicach w dniu 21 czerwca 2013 r. w sprawie VI Po 7/13).

W uzasadnieniu wskazał, że zawarta ugoda jest dla niego krzywdząca, została zawarta z przekroczeniem pełnomocnictwa, zaś powód od początku nie zgadzał się z warunkami ugody. W osobistym piśmie z dnia 13 sierpnia 2013 r. powód wskazywał, że domaga się potraktowania pisma jako „apelacji” od treści ugody. Na posiedzeniu wyjaśniającym w dniu 24 września 2013 r. sprecyzował stronę pozwaną. Po ostatecznym sprecyzowaniu żądania w zakresie odsetek ustawowych (przez pełnomocnika z urzędu, a to na rozprawie w dniu 20 stycznia 2014 r.)

powód domagał się zapłaty odsetek ustawowych za okres od 1 marca 2010 r. do dnia 31 marca 2013 r. w ten sposób, że co miesiąc powodowi należą się odsetki ustawowe od kwoty 138,88 zł naliczane od 1 dnia miesiąca kalendarzowego następującego po miesiącu, za który wypłacono ugodzone w sprawie VI Po 7/13 świadczenie.

Dodatkowo na rozprawie w dniu 20 stycznia 2014 r. powód sprecyzował i rozszerzył żądanie poprzez domaganie się odszkodowania w kwocie 10.000 zł tytułem równowartości deputatu węglowego za okres od 20.01.2011 r. do 20.01.2014 r. oraz 8.000 zł tytułem równowartości odprawy emerytalnej, których to świadczeń powód nie otrzymał w naturze, ulegając wypadkowi przy pracy.

W odpowiedzi na pozew w zakresie żądania odsetek ustawowych strona pozwana podniosła, że w ugodzie sądowej z dnia 21 czerwca 2013 r. w sprawie VI Po 7/13 strony uregulowały wszelkie kwestie związane z rentą wyrównawczą należną powodowi za okres włącznie do czerwca 2013 r., postanawiając równocześnie, że czynność ta wyczerpuje roszczenia wnioskodawcy w zakresie renty wyrównawczej za okres przyjęty w ugodzie. Pozwana wywiązała w całości się z warunków ugody, zaś żadna ze stron od tej ugody się nie uchyliła. Zdaniem pozwanej, wniosek o zawezwanie do ugody nie zawierał żądania odsetek

i na żadnym etapie postępowania strona powodowa nie zgłosiła takiego żądania. Pozwana domagała się w niniejszej sprawie oddalenia powództwa i zasądzenia kosztów postępowania.

Sąd Rejonowy w Gliwicach uznając, że roszczenie odsetkowe powoda zostało wszechstronnie wyjaśnione i nadaje się do rozstrzygnięcia, zdecydował o wydaniu wyroku częściowego, w którym powództwo oddalił.

Rozstrzygnięcie to Sąd merytoryczny oparł o następujące ustalenia faktyczne:

W pierwszej kolejności Sąd wskazał, iż po ujawnieniu na rozprawie dokumentów z akt Sądu Rejonowego w Gliwicach o sygn. VI P 110/07 i VI Po 7/13, strony nie kwestionowały, że powód uległ wypadkowi przy pracy w dniu 6 maja 1991 r. Pozwana wypłaca powodowi rentę wyrównawczą. W dniu 21 czerwca 2013 r. strony zawarły przed Sądem Rejonowym w G. ugodę w postępowaniu o zawezwanie do próby ugodowej. We wniosku o zawezwanie do próby ugodowej wskazano, że dotyczy on sprawy: zapłaty na rzecz wnioskodawcy kwoty 5.312,61 zł netto tytułem skapitalizowanej renty wyrównawczej za okres od 1 marca 2010 r. do dnia 31 marca 2013 r. oraz podwyższenia renty wyrównawczej od dnia 1 kwietnia 2013 r. W treści ugody postanowiono, że (...) Spółka Akcyjna w K. Oddział Zakład (...) w B. wypłaci na rzecz S. S. kwotę 5.000,00 zł tytułem skapitalizowanej renty wyrównawczej za okres od dnia 1 marca 2010 r. do dnia 31 marca 2013 r., niezależną od renty wyrównawczej wypłacanej na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 25 sierpnia 2008 r. w sprawie VI P 110/07, płatną do dnia 12 lipca 2013 r., na rachunek bankowy wnioskodawcy znany przeciwnikowi z dotychczasowej wypłaty rat renty wyrównawczej, z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminu płatności od dnia

13 lipca 2013 r. Strony ustaliły również wysokość renty wyrównawczej na przyszłość, począwszy od dnia 1 kwietnia 2013 r. W treści ugody zawarto zapis, że niniejsza ugoda zaspokaja roszczenie wnioskodawcy w zakresie renty wyrównawczej za okres od 1 marca 2010 r. do dnia 21 czerwca 2013 r. Postępowanie w sprawie VI Po 7/13 zostało zakończone wskutek zawarcia ugody (strona powodowa otrzymała na wniosek odpis ugody).

Dalej Sąd I instancji ustalił na podstawie wyjaśnień powoda słuchanego w charakterze strony, że powód w sprawie o zawezwanie do próby ugodowej był reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, któremu zlecił dochodzenie roszczeń w zakresie nadpłaty, podwyższenia renty wyrównawczej za okres 3 lat wraz z odsetkami ustawowymi w oparciu o zarobki trzech pracowników porównawczych. Po zaprezentowaniu mu przez pełnomocnika propozycji ugody, powód wskazał, że kwota, która miałaby być ugodzona jest za niska, dodatkowo bez odsetek, których powód się domagał. Po dalszych negocjacjach fachowy pełnomocnik powoda ustalił z pozwaną kwotę 5.000 zł bez odsetek, ale powód nadal uważał, że miało być więcej. Ostatecznie przed Sądem w sprawie o zawezwanie do próby ugodowej powoda reprezentował aplikant, powód mówił mu, że to są jego pieniądze i nie zgadza się z treścią warunków ugody, ale też potrzebował pieniędzy, gdyż miał zajęcia komornicze.

W imieniu powoda ugodę podpisał reprezentujący go aplikant, jednak powód od początku miał wątpliwości co do treści ugody, nie zgadzał się z jej warunkami. W końcu Sąd ustalił, że pozwana wywiązała się z zawartej ugody oraz że powód pobiera ugodzoną w dniu 21 czerwca 2013r. rentę wyrównawczą, co zostało przez powoda przyznane.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji uznał roszczenie odsetkowe powoda za bezzasadne.

Argumentując swoje rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy podkreślał, że ugoda sądowa jest czynnością o podwójnym skutku: procesowym i materialnoprawnym. W zakresie skutku procesowego konsekwencją ugody jest wyłączenie dalszego postępowania sądowego co do istoty sporu – wobec osiągnięcia skutku w drodze ugody. Jednocześnie zawarte w treści ugody porozumienie co do istniejącego między stronami stosunku prawnego ma charakter zgodnego oświadczenia woli, a więc czynności prawnej zmierzającej do wywołania skutków w dziedzinie prawa materialnego, w tym zakresie zawarte przed sądem porozumienie jest ugodą w rozumieniu art. 917 KC. Równocześnie Sąd merytoryczny akcentował, że prawo materialne normuje ważność i skuteczność oświadczeń woli stron składających się na umowę cywilnoprawną zawartą w ugodzie.

W konsekwencji powyższego Sąd I instancji uznał, że podstawę materialnoprawną ugody sądowej stanowią przepisy art. 917 i 918 kc. Sąd nadto wskazał, że ewentualne wady oświadczeń woli regulują normy art. 82-88 kc, z wyjątkiem odnoszącym się do błędu, gdyż ta wada oświadczenia woli została uregulowana dla ugody odrębnie, tj. w art. 918 kc. Wreszcie Sąd wskazał, że w przypadku, gdy postępowanie w sprawie ugody nie zostało prawomocnie zakończone (w znaczeniu procesowym) ugodę należy również oceniać w zakresie art. 469 kpc.

Poczyniwszy te wstępne rozważania Sąd I instancji odwołał się do treści z art. 917 kc, zgodnie z którym przez ugodę strony czynią sobie wzajemne ustępstwa w zakresie istniejącego między nimi stosunku prawnego w tym celu, aby uchylić niepewność co do roszczeń wynikających z tego stosunku lub zapewnić ich wykonanie albo by uchylić spór istniejący lub mogący powstać. Z kolei po myśli art. 918 § 1 kc, uchylenie się od skutków prawnych ugody zawartej pod wpływem błędu jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy błąd dotyczy stanu faktycznego, który według treści ugody obie strony uważały za niewątpliwy, a spór albo niepewność nie byłyby powstały, gdyby w chwili zawarcia ugody strony wiedziały o prawdziwym stanie rzeczy.

Sąd Rejonowy odwołując się do stanowiska komentatorów kodeksu cywilnego oraz do orzecznictwa Sądu Najwyższego podkreślał, że błąd przy ugodzie musi odnosić się nie do treści zawartej ugody, ale do stanu faktycznego, który strony uważały za niewątpliwy. Błędne wyobrażenie o stanie faktycznym, które doprowadziło do powstania sporu, musi istnieć po obu stronach ugody; a błąd tylko jednej z nich nie daje możliwości uchylenia się od skutków prawnych złożonego oświadczenia woli. Wreszcie Sąd wskazał, że uchylenie się od skutków ugody nie jest dopuszczalne w razie przyjęcia, że błąd (nawet oczywisty) nie miał wpływu na powstanie sporu i że do ugody doszło z innej przyczyny

Przenosząc te rozważania na grunt przedmiotowego sporu Sąd I instancji wskazał, że strona powodowa w niniejszej sprawie powoływała się na fakt, iż stan faktyczny w sprawie nie jest sporny, ale sprowadza się do oceny zagadnienia prawnego, co też potwierdziło przesłuchanie powoda na rozprawie w dniu 20 stycznia 2014 r. Jednocześnie Sąd wskazał, że strona pozwana podniosła zarzut powagi rzeczy ugodzonej. W ocenie Sądu dla oceny zasadności powództwa o zasądzenie odsetek w niniejszej sprawie koniecznym było w pierwszej kolejności ustalenie, czy powód skutecznie uchylił się od skutków ugody zawartej w dniu 21 czerwca 2013 r. przed Sądem Rejonowym w sprawie VI Po 7/13, ewentualnie – czy roszczenie o sporne odsetki było objęte wskazaną ugodą.

W ocenie Sądu Rejonowego postępowanie dowodowe wykazało, że w ugodzie z 21 czerwca 2013 r. w sprawie VI Po 7/13 strony uregulowały wszelkie kwestie związane z rentą wyrównawczą za sporny okres, tj. za okres od marca 2010 r. do marca 2013 r., w tym również prawo do odsetek ustawowych, których powodowi nie umówiono. Dalej Sąd podniósł, że w toku postępowania dowodowego ustalał zakres rokowań oraz zawartej ugody. Powód zeznał, że od początku domagał się od pozwanej odsetek od kwoty skapitalizowanej renty wyrównawczej, zgłosił takie żądanie pełnomocnikowi

konsekwentnie, nawet w dniu podpisania ugody o te odsetki wobec pełnomocnika się upominał. Nadto Sąd ustalił, że do zawarcia ugody doszło po pozasądowych rokowaniach stron, w toku których pełnomocnicy stron uzgodnili porozumienie. Powód nie był zadowolony z treści tego porozumienia, od początku miał wątpliwości co do treści tego porozumienia i treści samej ugody, jednakże zależało mu równocześnie na otrzymaniu świadczenia, gdyż miał zajęcia komornicze. W imieniu powoda ugodę podpisał w jego obecności pełnomocnik, jednak powód miał świadomość, że ugoda jest zawierana właśnie „w jego imieniu”, chociaż nie zgadzał się z jej treścią.

Dalej Sąd I instancji stanął na stanowisku, że chociaż w postępowaniu w sprawie VI Po 7/13 wniosek nie obejmował kwestii odsetek od skapitalizowanej renty, to jednak treść wniosku nie stanowi o ostatecznym zakresie negocjacji i woli stron co do treści ugody.

W ocenie Sądu powód zlecił pełnomocnikowi dochodzenie odsetek, nadto charakter ugody wymaga obustronnych ustępstw stron. W ocenie Sądu Rejonowego, brak było podstaw do przyjęcia, że powód nie dochodził w ogóle odsetek w sprawie VI Po 7/13 i wystąpił o nie dopiero odrębnie w niniejszym postępowaniu.

Sąd nadto stanął też na stanowisku, że powód nie był w błędzie co do stanu faktycznego będącego źródłem sporu, który strony ugodziły w ugodzie w sprawie VI Po 7/1, a tym samym wykluczone było skuteczne uchylenie się od skutków prawnych tej ugody w świetle art. 918 kc.

Dalej Sąd I instancji zaznaczał, że przepis art. 918 kc przyjmuje się jako *lex specialis* do art. 84 kc, jednak w niniejszej sprawie Sąd ocenił również przesłanki błędu co do czynności prawnej z art. 84 kc. Sąd Rejonowy podniósł, że zgodnie z tą normą, w razie błędu co do treści czynności prawnej można uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia woli. Jeżeli jednak oświadczenie woli było złożone innej osobie, uchylenie się od jego skutków prawnych dopuszczalne jest tylko wtedy, gdy błąd został wywołany przez tę osobę, chociażby bez jej winy, albo gdy wiedziała ona o błędzie lub mogła z łatwością błąd zauważyć; ograniczenie to nie dotyczy czynności prawnej nieodpłatnej. Sąd argumentował także, że można powoływać się tylko na błąd uzasadniający przypuszczenie, że gdyby składający oświadczenie woli nie działał pod wpływem błędu i oceniał sprawę rozsądnie, niełożyłby oświadczenia tej treści, tj. na błąd istotny. Zdaniem Sądu, przesłanka istotności błędu w rozumieniu art. 84 kc – mimo zachowania terminu z art. 88 kc w ustalonych okolicznościach faktycznych sprawy – nie została spełniona.

Sąd Rejonowy uznał, że w niniejszej sprawie nie wystąpiła również wada oświadczenia woli z art. 82 kc. Powód bowiem – mimo odwoływania się do faktycznych ograniczeń w formułowaniu swoich myśli w trakcie zawarcia ugody – nie wykazał, aby znajdował się w stanie wyłączającym swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli. Przeciwnie w ocenie Sądu powód tę wolę wyrażał (był niezadowolony z treści ugody), jednak miał również na względzie okoliczności faktyczne (konieczność uzyskania świadczeń, możliwość szybszego zakończenia sporu), które przemawiały za zawarciem ugody

i – zdaniem Sądu – pod ich wpływem zawarł ugodę o wskazanej treści. Tego rodzaju okoliczności, w ocenie Sądu Rejonowego choć stanowiące niewątpliwie dla powoda pewien przymus, nie spełniają przesłanek z art. 82 kc.

Wreszcie, Sąd uznał, że zawarcie ugody w sprawie VI Po 7/13 nie naruszało słusznego interesu pracownika (byłego pracownika). Powód otrzymał bowiem co prawda niższe świadczenie, jednak szybciej, bez postępowania dowodowego, co było dla niego wówczas korzystne.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd I instancji uznał roszczenie powoda w zakresie żądania odsetek za bezzasadne i je oddalił.

Apelację od tego wyroku częściowego złożył powód zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego, poprzez obrazę art. 917 w zw. z art. 918 § 1 k.c. poprzez przyjęcie, że strony w ugodzie z dnia 21 czerwca 2013r. uregulowały wszelkie wzajemne roszczenia wynikające z konieczności zapłaty na rzecz powoda renty wyrównawczej, podczas gdy z treści samego zawezwania do próby ugodowej w sposób jednoznaczny wynika, że przedmiotem ugody było jedynie świadczenie główne i sam wniosek nie dotyczył roszczeń ubocznych do jakich należy kwalifikować odsetki, a zatem

przyjęcie przez Sąd I instancji, iż uгода wyczerpała wzajemne roszczenia stron jest zupełnie nieuzasadnione i odbyło się z pogwałceniem art. 481 § 1 k.c.

W oparciu o powyższy zarzut powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu I instancji i o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda odsetek od kwot 138,89 zł począwszy od dnia 2 marca 2010 r., poprzez kolejne miesiące kalendarzowe, aż do dnia 1 kwietnia 2013 r., tj. łącznie kwoty 563,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami począwszy od dnia 13 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty.

Jednocześnie alternatywnie powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Apelujący wnosił także o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania za obie instancje.

W uzasadnieniu apelacji powód akcentował, iż Sąd dopuścił się naruszenia przepisów prawa materialnego uznając, że strony zawierając ugodę przed Sądem Rejonowym w Gliwicach poczyniły sobie wzajemne ustępstwa, tj. że powód zrezygnował z części należnego mu świadczenia, w tym wypadku odsetek. Podkreślał, że postępowanie zwieńczone ugodą sądową z dnia 21 czerwca 2013 r. zainicjowane zostało wnioskiem sporządzonym przez profesjonalnego pełnomocnika adwokata K. I.. Z treści tego wniosku w sposób jednoznaczny w ocenie powoda wynikało, że nie domagał się w jego podstawie przyznania odsetek od zaległej renty wyrównawczej. Mając na uwadze ogólną zasadę procesu cywilnego, że żądanie zgłoszone w piśmie inicjującym postępowanie jest wiążące dla Sądu oraz dla stron postępowania należało uznać, że skoro żądanie odsetkowe nie zostało zgłoszone we wniosku i nie było objęte osnową ugody, to brak było podstaw do stwierdzenia powagi rzeczy ugodzonej.

Sąd Okręgowy w Gliwicach ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji prawidłowo ustalił wszystkie okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sporu odsetkowego, co znajduje potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym oraz dokonał prawidłowej ich oceny.

Wnioski jakie ze zgromadzonego materiału dowodowego wyciągnął Sąd I instancji są w pełni zgodne z obowiązującym stanem prawnym, a Sąd Odwoławczy w pełni je podziela i przyjmuje za własne.

Sąd Okręgowy podziela rozważania zawarte w uzasadnieniu wyroku częściowym Sądu Rejonowego i aprobuje zawarte w nim rozstrzygnięcie.

Ocena stanu faktycznego sprawy, a także skutków prawnych zawartej i wykonanej umowy (ugody), trafnie doprowadziła Sąd I instancji do oddalenia powództwa „odsetkowego”.

Poza argumentami wskazanymi w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przemawiają za takim stanowiskiem także argumenty wynikające z oceny skutków ugody w ogólności.

Zgodnie z art. 917 k.c. przez ugodę strony czynią sobie wzajemne ustępstwa w zakresie istniejącego między nimi stosunku prawnego. Ustępstwa te mają na celu wyeliminować niepewność, co do roszczeń wynikających z tego stosunku, zapewnić wykonanie takich roszczeń, albo uchylić istniejący lub mogący powstać spór pomiędzy stronami. Podkreślić należy, że ustępstwa czynione są przez strony w zakresie istniejącego między nimi stosunku prawnego. Uгода zatem dotyczy stosunku prawnego łączącego strony, przy czym w ramach tego stosunku mogą zostać uregulowane kwestie odnoszące się do poszczególnych roszczeń objętych jego treścią. Należy przy tym założyć, że przedmiotem ugody stają się wszystkie roszczenia wynikające z danego stosunku prawnego – tego, który został ugodą objęty. Uгода może zatem prowadzić do modyfikacji treści łączącego strony stosunku prawnego. Nie narusza natomiast działania ogólnych reguł obowiązujących

w stosunkach cywilnoprawnych w tym zasady, że wykonanie zobowiązania zgodnie z jego treścią prowadzi do wygaśnięcia łączącego strony stosunku prawnego. Jeżeli zatem została zawarta ugoda, a z jej treści nie wynika, że objęto nią jedynie część łączącego strony stosunku prawnego (np. tylko niektóre z roszczeń), należy przyjąć, iż strony uregulowały wszystkie elementy łączącego je stosunku. Wykonanie takiego zmodyfikowanego ugodą zobowiązania prowadzi do wygaśnięcia stosunku prawnego łączącego strony ugody. Nie mogą zatem powstać nowe roszczenia, wynikające „z tych samych stosunków prawnych, co roszczenia już objęte ugodą” (jak wskazuje się w apelacji), gdyż wykonanie zawartej uprzednio ugody pociąga za sobą wygaśnięcie tego stosunku prawnego.

Trzeba też zaznaczyć, że ugoda może prowadzić do zmodyfikowania treści łączącego strony stosunku prawnego, jej wykonanie tak jak każde wykonanie zobowiązania prowadzi do wygaśnięcia stosunku prawnego łączącego strony (chyba, że co innego wynika z treści ugody).

Nietrafne jest także uczynione przez apelującego założenie, że zawarta pomiędzy stronami w dniu 21 czerwca 2013 roku ugoda dotyczyła jedynie zapłaty części świadczenia należnego powodowi, tj. dotyczyła tylko należności głównej z tytułu renty wyrównawczej za okres od 1.03.2010 r. do 31.03.2013 r.

Jak prawidłowo ocenił Sąd I instancji, ugoda z dnia 21.06.2013 r. nie została ograniczona do części roszczeń przysługujących powodowi.

Jak wynika z treści ugody z dnia 21.06.2013 roku, strony złożyły zgodne oświadczenia, m.in. co do skapitalizowanej renty wyrównawczej za okres od 1.03.2010 r. do 31.03.2013 r., nadto umówiły się również co do tego, że niniejsza ugoda zaspakaja w całości roszczenia powoda w zakresie renty wyrównawczej za okres od 1 marca 2010 roku do 21 czerwca 2013 r.

Następnie pozwana wykonała zobowiązanie płynące z tej umowy (ugody) stron w całości, co skutkowało wygaśnięciem stosunku prawnego łączącego strony.

Zdaniem Sądu Okręgowego przyjęcie stanowiska prezentowanego przez apelującego doprowadziłoby do tego, że po zawarciu ugody strona z niej niezadowolona, mogłaby po pewnym czasie zgłaszać kolejne żądania odnoszące się do stosunków prawnych objętych ugodą. Taka sytuacja jest niedopuszczalna. Mając zaś na uwadze, że powód nie uchylił się od skutków prawnych zawartej ugody oraz fakt wykonania przez pozwanego postanowień ugody, prawidłowo Sąd I instancji przyjął, iż ugoda wiąże strony, a objęte nią zobowiązania wygasły w wyniku ich wykonania za okres objęty niniejszym sporem.

Należy jeszcze zaznaczyć, że nie sposób podzielić stanowiska zawartego w piśmie procesowym sporządzonym przez pełnomocnika powoda i w apelacji, jakoby strony w ugodzie nie uregulowały wszelkich wzajemnych roszczeń wynikających z konieczności zapłaty na rzecz powoda skapitalizowanej renty wyrównawczej za okres od 1.03.2010 r. do 31.03.2013 r. – tj. nie objęły nią także roszczenia odsetkowego, gdyż takie stanowisko pozostaje w całkowitej sprzeczności, zarówno z twierdzeniami powoda zawartymi w jego osobistym piśmie procesowym z dnia 13.08.2013 r., jak w jego wyjaśnieniu składanym w charakterze strony w niniejszym postępowaniu. Mianowicie twierdzenia powoda świadczą o tym, iż w polu negocjacji stron jakie poprzedzały zawarcie ugody znalazły się również odsetki, a ostateczne ustalenie przez strony ugody kwoty ugodzonej za okres od 1.03.2010 r. do 31.03.2013 r. wyczerpującej (zaspakajającej) roszczenie powoda w zakresie skapitalizowanej renty wyrównawczej wynikało ze wzajemnych ustępstw stron. Do samej istoty ugody zgodnie z normą art. 917 § 1 k.c. należy rezygnacja przez stronę z części swoich żądań. Apelujący zdaje się obecnie wykluczać jakiegokolwiek ustępstwa, a przecież przystępując do ugody powód musiał się godzić na to, że czynność ta zawierać będzie pewne ustępstwa.

Konkludując Sąd II instancji mając na uwadze powyższe uznał zarzuty apelacji za bezzasadne i orzekł o jej oddaleniu na mocy art. 385 k.p.c.

(-) SSR (del.) Joanna Smycz (-) SSO Maria Pierzycka-Pajak (spr.) (-) SSO Maria Gawlik